

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **K. A. H.**, zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2015, č. j. KRPB-193227-23/ČJ-2015-060027-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 2. 9. 2015, č. j. KRPB-193227-23/ČJ-2015-060027-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2015, č. j. KRPB-193227-23/ČJ-2015-060027-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“) o zajištění za účelem svého předání do Maďarska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států ve smyslu

ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se prodlužuje doba zajištění žalobkyně, se podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajišťuje za účelem jeho předání podle Dublinského nařízení o 36 dnů, tedy od 8. 9. 2015 do 13. 10. 2015. V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

V předmětné věci žalovaná vycházela z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně při kontrole hlídkou policie v mezinárodním rychlíku R 406 Chopin jedoucího z Rakouska do Německa na trase Vídeň – Berlín nepředložila žádný doklad totožnosti, pouze jízdenku na vlak do Berlína. Proto byla dne 9. 8. 2015 zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR a následně byla eskortována pro provedení dalšího šetření. Z lustrace v systému EURODAC vyplynulo, že žalobkyně má pozitivní shodu ID z Maďarska. Žalobkyně v řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců vypověděla, že měla somálský pas, který jí však byl vydán ambasádou v Saudské Arábii, sama však v Somálsku nikdy nebyla. Poslední pobyt měla v ve městě Studovala na Ukrajině medicínu, po ukončení studia nastoupila i praxi a chtěla na Ukrajině požádat o azyl. Ukrajinské úřady jí však stále prodlužovaly řízení, a proto se rozhodla odjet do Maďarska a odtud chtěla pokračovat do Německa. V ČR nemá žádné příbuzné a nechce tu zůstat, ale do Maďarska se nechce vrátit, finanční prostředky nemá. Cestovní doklad zůstal na Ukrajině. Žalovaná byla dne 2. 9. 2015 informována Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, že ve věci žalobkyně byla podána žádost o převzetí cizinky do Maďarska. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 15. 9. 2015. Jelikož lhůta pro odpověď z maďarské strany překračovala lhůtu stanovenou v původním rozhodnutí o zajištění, která byla stanovena do 7. 9. 2015, rozhodla žalovaná o prodloužení zajištění žalobkyně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015. Proto žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění právě tímto způsobem, a to z důvodu úspěšné realizace přemístění, ke kterému objektivně nelze přistoupit v době platnosti původního rozhodnutí o zajištění.

Při svém rozhodování žalovaná hodnotila možné překážky předání žalobkyně. Žalobkyně má být předána do Maďarska, kde žalovaná nespatřuje žádné překážky v jejím předání právě do této země. Žalovaná nepředpokládala, že by žalobkyni návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení nebo jiné formy nelidského zacházení. Tvrzené napadení neznámým Nigérijcem není důvodem, který by znemožňoval její návrat. Žalovaná odkázala na čl. 28 Dublinského nařízení, podle něhož lze zajistit dotyčnou osobu za účelem přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě předchozího jednání cizinky byla žalovaná přesvědčena o tom, že vážné nebezpečí útěku hrozilo, neboť cílem její cesty bylo Německo. Ačkoliv žalobkyně mohla výhody vyplývající z postavení uprchlíka uplatnit v Maďarsku, kde požádala o mezinárodní ochranu, přesto se rozhodla, že azylové řízení

opustí a odcestuje do Německa. Svým jednáním žalobkyně prokázala, že jí nečiní potíže porušování právních předpisů evropského či vnitrostátního práva. Žalovaná tedy dovodila, že v jejím případě existuje reálná obava z útěku do Německa. Žalovaná zvažovala i mírnější opatření, konkrétně zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, nicméně neshledal jejich použitelnost a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50. Žalovaná se zabývala i přiměřeností zajištění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž dovodila, že žalobkyně nemá v ČR žádné rodinné vazby, které by byly překážkou v prodlouženém pobytu v zařízení až do následného přemístění do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

Doba, po kterou se zajištění prodlužuje, byla stanovena na 36 dnů ve smyslu § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 36 dnů. Žalovaná vycházela z toho, že žádost o převzetí žalobkyně byla do Maďarska zaslána dne 1. 9. 2015, a proto lhůta, kterou měla dožádaná strana na odpověď, skončila dne 15. 9. 2015. Proto bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění nejprve na šest týdnů od okamžiku podání žádosti o převzetí cizince. Lhůta byla tak prodloužena o 36 dnů, tedy ode dne, kdy končí lhůta prvotního zajištění (7. 9. 2015) do 13. 10. 2015, kdy končí šestitýdenní lhůta počítaná od okamžiku zaslání žádosti. Ve dnech následujících po případné akceptaci převzetí jí bude předáno rozhodnutí o jejím přemístění, kdy má patnáctidenní lhůtu, v níž je oprávněna podat proti rozhodnutí o přemístění žalobu. Tuto lhůtu nelze zajištěné upřít, a proto nelze ani činit úkony směřující k jejímu přemístění, neboť žalobkyně má možnost podat opravný prostředek proti svému přemístění do konkrétní země. Současně je nutno připočítat i dobu potřebnou k zajištění letecké přepravy do příslušné země, kdy letecká společnost vyžaduje informaci o převozu cizince minimálně s týdenním předstihem. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že ve lhůtě stanovené v napadeném rozhodnutí je reálná možnost přemístění jmenované do Maďarska.

III. Žaloba

V žalobě žalobkyně vznesla následující žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí. Předně namítla, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Konkrétně k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že samotná readmisní dohoda nijak zajišťování cizinců ani důvody pro jejich zajištění neupravuje. Důvody pro zajištění pro účely realizace readmisní dohody jsou tak upraveny pouze zákonem o pobytu cizinců. Podle žalobkyně ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého je zajištěna, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážné nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobkyně poukázala na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), které v čl. 28 odst. 2 upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobce zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobkyně za současné legislativní

situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající úprava tak nesplňuje požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobce odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015, čtenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14, jakož i rozsudek zdejšího soudu č. j. 32 A 54/2015-88.

Žalobkyně dále namítá nereálnost transferu ve smyslu Dublinského nařízení do Maďarska, což potvrzuje podle jejího názoru i statistika Ministerstva vnitra, která uvádí, že během srpna roku 2015 bylo Českou republikou Maďarsku odesláno celkem 258 žádostí, z čehož byl realizován pouze jeden transfer. K tomu žalobkyně poukázala na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zejm. rozsudky Stafford proti Spojenému království, Kurt proti Turecku. Pro jakékoliv zajišťovací instituty platí, že k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném. Osobní svobody musí být v souladu s požadavky a cíli Úmluvy (S. D. proti Řecku, č. 535541/07, Chahal proti Spojenému království, č. 22414/93). V tomto ohledu poukázala žalobkyně i na judikaturu týkající se kvality zákona, která by měla být slučitelná s principy právního státu, a proto vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole. Z uvedených důvodů žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

IV. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že se s námitkami žalobkyně neztotožňuje, a to z následujících důvodů. Podle jeho názoru je vnitrostátní právní úprava zajištění v souladu s Úmluvou i s Listinou. Čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení nelze vykládat tak, že v případě absence objektivních kritérií v národní legislativě znamená nedostatek kvality zákona, jak tvrdí žalobkyně. Žalovaná ve správním řízení vycházela ze skutečností prokázaných v průběhu řízení, zejména toho, že žalobkyně se nechce vrátit do Maďarska a chce pokračovat v cestě do Německa. Žalovaná nepostupuje subjektivně, nýbrž je oprávněna užít racionální úvahu pro určení objektivních kritérií, mezi něž lze zařadit např. důvod žádosti o azyl, neoprávněný vstup a pobyt na území, možnost opatření ubytování, vztah k ČR a státu, kde bylo požádáno o azyl, pobyt dalších příbuzných či přátel na území ČR nebo předchozí chování cizince. Přitom odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č.j. 2 Azs 49/2015-48, jímž byla zamítnuta kasační stížnost mj. i v bodě posouzení rozporu mezi rozhodnutím o zajištění a čl. 28 Dublinského nařízení. Žalovaná dále poukázala na další rozhodovací činnost správních soudů a Ústavního soudu v těchto věcech, především pak na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, jímž byla Soudnímu dvoru EU položena předběžná otázka, zda má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince podle čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení, za následek neaplikovatelnost institutu zajištění podle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení. Ze zjištěných skutkových okolností vyplývá, že žalovaná nevycházela při posuzování vážného nebezpečí útěku pouze ze skutečnosti, že žalobkyně odcestovala z Maďarska před ukončením řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, ale vzala v úvahu i další podstatné skutkové okolnosti týkající se jejího vstupu a pobytu na území členských

států schengenského prostoru, kdy systematicky porušovala jak mezinárodní, tak i vnitrostátní právní předpisy, přičemž cílem její cesty je Německo. Z jejího vyjádření je zřejmé, že nehodlala získat v Maďarsku mezinárodní ochranu a žádost o ni podala až poté, co byla zadržena tamější policií a ani na území Maďarska nevyčkala na provedení pohovoru vztahujícího se k žádosti o mezinárodní ochranu. Jako důvod pro opuštění Maďarska žalobkyně uvedla, že zde byla obtěžována či dokonce zbita občanem Nigérie. Tyto zjištěné okolnosti jednoznačně svědčí o tom, že při ponechání žalobkyně na svobodě by pokračovala v naplnění cíle a účelu své cesty, tedy nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Zároveň žalovaná neshledala jakékoliv důvody znemožňující vycestování žalobkyně do Maďarska. Žalovaná neměla ani důvod v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobkyně pochybovat o potencionalitě možnosti jejího předání do Maďarska, neboť v období ode dne 26. 8. 2015 do dne 2. 9. 2015 byly realizovány v rámci odboru cizinecké policie transfery šesti osob. K tomu poukázal žalovaný na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 – 150, k otázce posouzení potenciální možnosti realizace předání cizince. Z uvedených důvodů navrhla žalovaná odmítnutí žaloby v plném rozsahu.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci nařídil jednání, neboť to shledal v posuzované věci jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovanou, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Žalobkyně však navrhla v žalobě provedení důkazů směřujících k tomu, že nebylo možno předpokládat, že zajištění žalobkyně povede ke svému cíli, tzn. k jejímu předání do Maďarska. Krajský soud rovněž dne 7. 10. 2015 obdržel od Ministerstva vnitra rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, č. j. OAM-1922/DS-PR-P20-2015, jímž bylo rozhodnuto o tom, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je ve vztahu k ČR nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., přičemž příslušným státem k posouzení podané žádosti je Maďarsko.

Při jednání nařízeném dne 7. 10. 2015 krajský soud provedl důkaz navrhovaný žalobkyní, tedy statistikou Ministerstva vnitra ČR za měsíc srpen 2015, která mapuje Dublinské řízení z hlediska počtu přijatých a odeslaných žádostí a uskutečněných transferů, a dále statistikou o počtu transferů cizinců poskytnutou Kanceláří veřejného ochránce práv za období leden až červen 2015. Zástupkyně žalovaného při jednání uvedla, že uvedené statistiky souhlasí s tím, co má k dispozici i žalovaná. Předložila soudu rovněž statistiky Ministerstva vnitra za období leden až srpen 2015, kterými soud rovněž provedl dokazování ve vztahu k počtu úspěšných transferů v měsíci červenci 2015. Navrhla provedení dalšího důkazu statistikou počtu všech zajištěných a předaných cizinců do Maďarska za dobu účinnosti Dublinského nařízení. Tomuto návrhu na doplnění dokazování krajský soud nevyhověl.

V závěrečném návrhu žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, a aby soud nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Podle § 129 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. O zajištění policie neprodleně sepiše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“ Podle § 129 odst. 5 téhož zákona platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. **Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na „přímo použitelný právní předpis Evropských společenství“, jímž se podle výslovného nenormativního odkazu v poznámce pod čarou míní Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, které však bylo nahrazeno s účinností od 1. 1. 2014 nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

V prvé řadě krajský soud uvádí, že samotná aplikace čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu je nyní předmětem výkladových sporů. V této situaci krajský soud ve smyslu principu předvídatelnosti svého rozhodování vychází i nadále ze svého názoru uvedeného v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015-32, že absence

objektivních kritérií pro výklad pojmu „vážné nebezpečí útěku“ není překážkou aplikace institutu zajištění v podmínkách Dublinského řízení. Tento právní názor byl jako jeden z možných výkladů reflektován i Nejvyšším správním soudem, který potvrdil nejednoznačnost zodpovězení otázky aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a usnesením ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, položil Soudnímu dvoru EU tuto předběžnou otázku: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, přístupné na www.nssoud.cz).* Z toho důvodu krajský soud nepovažuje námitky žalobkyně směřující k samotné aplikovatelnosti Dublinského nařízení za důvodné.

Při posouzení druhé žalobní námitky, která se váže na samotnou potencialitu předání cizince podle Dublinského nařízení, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak z doplnění dokazování při jednání dne 7. 10. 2015. Z provedeného dokazování statistikou Ministerstva vnitra za měsíc srpen 2015 zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) vyplývá, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Dále soud zohlednil i skutkový kontext představovaný daty z předcházejících měsíců reflektovanými statistikou poskytnutou Kanceláří veřejného ochránce práv, která byla založena mj. na datech Ministerstva vnitra z předcházejícího období roku 2015, z níž vyplývá, že za červen 2015 bylo odesláno do Maďarska 113 žádostí o převzetí, přičemž realizovány byly čtyři transfery, v měsíci květnu 2015 byl poměr úspěšnosti 59 žádostí a šest uskutečněných transferů.

Na základě provedeného dokazování krajský soud dospěl k závěru, že úspěšnost transferů do Maďarska v měsících květen až srpen 2015 se neustále snižovala a limitovala k nule. Krajský soud z toho dovozuje, že úspěšnost a tím i potencialita předání byla ke konci srpna 2015 a na začátku září 2015 naprosto zanedbatelná, neboť v procentuálních vyjádřeních data za srpen 2015 znamenají úspěšnost předávání cizinců v Dublinském řízení do Maďarska cca 0,4 procenta. Při posouzení těchto okolností krajský soud vycházel z principu nezbytnosti a přiměřenosti zajištění, které je třeba posuzovat ve vztahu k legitimnímu cíli zajištění, kterým je předání cizince podle Dublinského nařízení. Tyto principy jsou zdůrazňovány i v čl. 28 Dublinského nařízení, kde je uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než pod dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. K tomu je zapotřebí poukázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož *Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*

Vzhledem k tomu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (2. 9. 2015) byla úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení téměř nulová, nebyly podle názoru krajského soudu naplněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího předání. Krajský soud zdůrazňuje, že nemohl při hodnocení skutkového stavu ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. přihlídnout k tomu, že ve věci již bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, jímž bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., přičemž příslušným státem k posouzení podané žádosti je Maďarsko, neboť tato skutečnost je ve vztahu k posouzení skutkového stavu rozhodného pro vydání napadeného rozhodnutí novotou.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto jej ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení povinna propustit žalobkyni bez zbytečného odkladu na svobodu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalobkyni nevznikly žádné doložitelné náklady řízení. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku II. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. října 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová